

Bagi Éva: BESZÁMOLÓ

9 hetes madridi szakmai gyakorlatról

2009. március 29. és május 29. között Spanyolország fővárosában, Madridban jártam. Fogadóintézményem, a La Rueca közhasznú társaság még jóval kiutazásom előtt több száz oldalas tájékoztató anyaggal látott el, melyet lelkiismeretesen áttanulmányoztam. Bár a hajléktalanok nem tartoznak a társaság célcsoportjába, projektjeik között sok olyat találtam – szám szerint kilencet -, melyek a hajléktalan ellátásban is meglévő problémák megoldására törekszenek. (Álláskeresés, addiktológia, személyiségfejlesztés, képzések, stb.) Ezekről azonban kérésükre kiderült, hogy kettő kivételével már mind lefutottak. Így elfoglaltságként felajánlottak heti 2 napot az álláskereső irodájukban, 1-et egy foglalkoztató csoportban és ígéretet kaptam hajléktalanellátó intézmények látogatására heti egy alkalommal. Ebből végül nem lett semmi. De nem jöttem haza üres kézzel. Nem kevés utánajárással, szervezkedéssel és főleg kitartással több hajléktalanellátó szervezettel is felvettem a kapcsolatot. Heti két éjszaka utcaztam, 1 napot egy nappali melegedőben töltöttem és bejutottam Madrid legnagyobb hajléktalanszállójára is. Részt vettem több szakmai képzésen és egy három napos konferencián. Igazán sok élménnyel és tapasztalattal gazdagabban tértem haza.

A következőkben ismertetem az intézményeket amelyekkel kapcsolatba kerültem, illetve az ott végzett munkát. Kezdjük talán a fogadóimmal.

A La Rueca (rokka) egy nonprofit társaság, 1990-ben alakult, szociálisan hátrányos helyzetű embercsoportok életminőségének javítását tűzve ki célul. Tevékenységük 5 fő területre terjed ki: munkába állítás és képzés, gyermekek és fiatalok, bevándorlók, nők, I+D+i (kutatás, fejlesztés, innováció).

Az álláskereső iroda, ahonnan két ledolgozott munkanap után megszöktem, még az addigi spanyolos munkatempóról alkotott véleményemet is felülmúlta. Hétköznap 9-18 óráig van nyitva, természetesen egy koradélutáni kétórás sziesztát közbeiktatva. Álláshirdető újság olvasását, internet hozzáférést, ingyenes telefonálást kínálnak, de mindezt csak hétfőn 9-11 óra között lehet igénybe venni! Megjegyzem, a hirdetőújság naponta jön. A hétfői két délelőtti órán kívül betévedő ügyfelek megnézhetik a faliújságra kitett, az internetről kiollózott hirdetéseket, illetve regisztrálthatják magukat. Erre azért van szükség, mert az iroda egy

kormánydöntés alapján időnként munkalehetőségeket kap az állami építkezéseken, melyeket csak regisztrált ügyfelek tölthetnek be. Ilyenkor csoportosan hívják be őket, ismertetik a munka jellegét, begyűjtik a szükséges iratokat, majd továbbítják a munkáltatóhoz. A közismert iratokon kívül (szakmai életrajz, iskolai végzettséget igazoló okmányok, stb.) minden esetben tb-igazolást is kérnek, amelyből napra pontosan látható a munkaviszonyok időtartama, ami sokszor nem egyezik az életrajzban feltüntetett munkahelyekkel, mivel Spanyolországban sem ismeretlen jelenség a fekete munka.

Az ügyfélforgalom napi 10-20 fő között mozog, de ők átlag 50 fővel számolnak, mert az iroda egyik termében helyet kapott nyelvtanfolyamra érkezőket is hozzáadják. 90%-ban bevándorlók, főleg Dél-Amerikából, Marokkóból, Ukrajnából, Bulgáriából.

Én itt a recepcióra kerültem, ahol leginkább az volt a dolgom, hogy közöljem az érdeklődőkkel, hogy csak hétfőn 9 és 11 óra között érdemes visszajönni és hogy regisztráljam az újakat. A második nap már a hirdetőtáblára is kitűzhettem a hirdetéseket, melyek teli voltak diszkriminatív kikötésekkel, mint pl.: „csak gyermektelen, 30 évnél fiatalabb nő jelentkezzen”, vagy „jó munkabírási férfi, max. 40 éves korig”, de olyan is volt, amelyben kerek-perec közölték, hogy „bevándorlókat nem alkalmazunk”. Kérdéseimre, hogy ezt törvényileg nem szabályozzák-e, azt a választ kaptam, hogy de, igen, bár szerintük ez jól van így, mert megkímélik az ügyfeleket a fölösleges köröktől és különben sem élt még panasszal senki. Ha maradok, talán még kávét is főzhettem volna...

A másik munkám ennél a társaságnál egy foglalkoztató csoport volt, amit csak azért nem hagytam ott, mert szükségem volt az igazolásra. Ez egy rendszeres szociális segélyfajta (az ottani elnevezés szerint minimál jövedelem) köztudott, mely programban a La Rueca egy fő szociális munkással képviselteti magát. Ezt a segélyt olyan kizárólag madridi illetékességű munkanélküliek igényelhetik, akik annak folyósítása alatt vállalják, hogy rendszeresen kapcsolatot tartanak a szociális munkással és részt vesznek valamilyen képzésen, foglalkozáson. A választék: számítógépes alapismeretek, női csoport, álláskereső felkészítés, kézműves foglalkozás. Én ez utóbbiban vettem részt. Kartonpapírból készítettünk különböző tárgyakat, 3 sorstársammal együtt.

Havi 2-3 alkalommal csoportos mozi-, színház-, vagy múzeumlátogatást is szerveznek, melyeken a részvétel önkéntes és ingyenes, és beszámít a kapcsolattartási napokba.

Az ügyfelek 80%-a 50 év feletti férfi, régóta munka nélkül, de már nem is akarnak dolgozni. Többségük alkoholproblémával küzd. A nők zöme is idősebb, 40 év fölötti, bántalmazott, depressziós. Ottjártamkor 39 ügyfél volt, az év végéig összesen 65-öt fogadnak.

Az összeg havi 354 euró, ami részben az eltartott családtagok után is jár (+1 személy 106 euró, minden további után 70 euró). Ez az ellátási forma a hajléktalanok számára elérhetetlen, mivel minimum egy éves állandó madridi bejelentett lakcím kell hozzá.

A „dobozoláson” kívül azért áttanulmányoztam az ügyfelek aktáit is, bár ezek meglepően kevés információt tartalmaztak. A személyes adatok rögzítését követően egy-két mondatban összefoglalták a rászorultság indoklását, ami a férfiak esetében a tartós munkanélküliség, nőknél pedig a soha nem dolgozott, semmilyen rendszeres jövedelemmel nem rendelkezik kitételekben merült ki és feljegyezték a helyzetet súlyosbító körülményeket, mint az alkoholizmus, depresszió, más betegségek vagy drogfüggőség. Ezután a kapcsolattartást igazoló rész következett, heti egy rövid bejegyzéssel pl. „ma részt vett a kézműves foglalkozáson”, „ma nagyon rossz kedélyállapotban érkezett, nincs kedve semmihez” „bejelentette, hogy holnaptól 2 hétre vidékre utazik”, stb. A gondozási folyamatot nem értékeli, csak havonta egyszer leigazolják annak meglétét a városháza felé, tekintve, hogy a segély folyósításának ez az alapfeltétele.

Részt vettem néhány első interjún is, ami 10-15 percig tartott és lényegében az adatfelvételtől állt, majd ismertették az ügyféllel a segély folyósításának feltételeit és egyeztették a kapcsolattartás időpontjait. Hát ennyit a La Rueca-nál töltött időről.

A következő, már saját szervezésű állomás a RAIS Alapítvány volt. Róluk már itthon és később a madridi hajléktalanoktól is hallottam. Szerettem volna csatlakozni az utcás csapatukhoz, de az ehhez szükséges 1 hónapos engedélyeztetési eljárást nem volt időm kivárni, így a nappali melegedőjüket vettem célba, ahová a belépést nem tagadhatták meg, lévén ez egy bárki számára nyitott hely. Érkezésemről azért értesítettem a vezetőséget, de engedélyem nem volt. Ott töltöttem az egész napot, segítettem a könyvtárban, beszélgettem az ügyfelekkel és az ott dolgozókkal, főztem kávé, teát, szóval részt vettem a melegedő életében. A nap végére kitartásom meghozta gyümölcsét, azt mondták, nem érdekes az az engedély, ha tényleg akarom, jöhetnek heti rendszerességgel.

De kik is ők valójában? Az alapítványt különféle szociális területen dolgozó szakemberek, illetve önkéntesek hozták létre 1998-ban. A neve, RAIS (Red de Apoyo para la Integración Sociolaboral) egy mozaikszó, szabad fordításban annyit tesz, összefogás a társadalmi integrációért. Célcsoportjaik a bevándorlók és a hajléktalanok. Madridon kívül Valenciában, Murciában, San Sebastiánban és Bilbaóban működnek még. A 2007-es adatok szerint 123 hivatalos támogatót (ezek leginkább cégek), 127 önkéntest és 65 alkalmazottat tartottak nyilván. 2.685.559 euróból gazdálkodtak, melynek 84,72%-a közpénzből, 15,28%-a

adományból származott. Ennek 92%-át költötték különféle programok megvalósítására, 6%-át egyéb kiadásokra és 2% került az alapítvány pénzalapjába.

Csatlakoztak számos nemzeti szervezethez, a nemzetköziak közül a FEANTSA-hoz és az EAPN-hez.

Idén februárban aláírtak egy együttműködési megállapodást a Caja Madrid-dal (madridi bankhálózat) egy hajléktalanszálló építésére, melyre 3.009.798 eurót szánnak. Az összeg 64,95%-át a Caja Madrid, 35,05%-át a RAIS állja. Bár ők hajléktalanszállónak nevezik, ez tulajdonképpen 6 db lakást jelent, egyenként 10 férőhellyel és egyben álláslehetőséget 30 szociális munkásnak, akik 24 órás ügyeletben dolgoznának itt.

Nappali melegedőből négyet működtetnek, ebből egy van Madridban. Az elnevezése, Találkozási Pont (El Rincón del Encuentro), jól tükrözi a célkitűzést: a város különböző pontjairól összegyűlve itt találkozhatnak egymással a hajléktalanok, megbeszélhetik a dolgaikat, információt cserélhetnek. Emellett segítséget kaphatnak problémáik megoldásához (mit, hol lehet intézni, beszerezni) és tartalmas időtöltésre is lehetőségük van. Kisebb könyvtár áll a rendelkezésükre (kölcsonözni is lehet), olvashatnak napilapokat, folyóiratokat is. A könyvtárhoz kapcsolódóan van egy heti rendszerességű irodalmi műhelyük, ahol az egyik szoci vezetőjével a kiválasztott könyvvel kapcsolatos eszmecsere folyik. Van rajzszakkörük, szerveznek filmvetítéseket, múzeumlátogatásokat, kirándulásokat. Saját focicsapatuk egészen komoly felszerelését szponzoroktól kapták. A melegedő közelében lévő sportpályán gyakran tartanak mérkőzéseket.

Mód van internethasználatra, telefonálásra. Kávét, teát, vizet bármikor fogyaszthatnak, ételosztás viszont nincs. A nyitva tartás a spanyolos munkarendhez igazodik: 9-13-ig, 16-19-ig, mert a szieszta a szociálnak is jár! Szesziesitalt fogyasztani tilos, de ittasan be lehet menni. Dohányozni az erre kijelölt helyiségben lehet, ami egyben a társasági élet központja, mivel többségük (az itt dolgozókat is beleértve) nem mentes e káros szenvedélytől.

Az ügyfélforgalom erősen időjárásfüggő, az átlag napi 100 fő körül mozog. Többségük bevándorló, 99%-ban férfi. Általában visszajárók, ritka az új arc.

Hamarosan új helyre költöznek, mert a bérleti szerződésüket a tulajdonos nem hosszabbította meg. Az új hely megtalálásában az ügyfeleik is segítenek. Sok sikert hozzá!

A nappali melegedő mellett szerettem volna megismerni a madridi utcás szociális munkát is, ezért felvettem a kapcsolatot a Solidarios nevű civil egyesülettel. Bár nagyon készségesek voltak, itt is a 30 napos engedélyeztetési eljárás állta utamat. Nem törődtem bele, addig jártam a nyakukra, míg az egyik ügyintéző kb. 2 perc alatt fel nem vette az adataimat az

adatbázisukba, amitől automatikusan regisztrált önkéntessé váltam. Azt, hogy egyébként mi történik az engedély megszerzéséhez szükséges 30 nap alatt, soha nem tudtam meg, de valószínűleg semmi.

Az egyesületet, melynek így már hivatalosan is tagjává váltam, 22 évvel ezelőtt alapította Garcia Fajardo, a Complutense Egyetem professzora. Hallgatói kérésére, akik szerettek volna többet megtudni a társadalmi igazságtalanságokról, a szegénységről, az emberi jogokról, indított egy „szolidaritás” szemináriumot az Informatika Karon, itt született meg az egyesület létrehozásának igénye. Céljuk a szegénység és a társadalmi megkülönböztetés elleni harc. Az egyesület azóta is szorosan együttműködik az egyetemmel.

Jelenleg kb. 1000 tagot és 1500 önkéntest számlál, 7 tagú vezetőség és 32 fő alkalmazott irányítása mellett. Az önkéntesek 65%-a nő, 35%-a férfi, ezen belül a 18-24 év közöttiek aránya 35%, 25-34 év között 45%, 35-44 éves 7%, 45-54 év közötti 5%, 55 év feletti 8%-uk. Működésük kiterjed Madridon kívül Andalúzia, Galícia és Murcia tartományokra is. Irodájuk a következő városokban van: Madrid, Baleares, Granada, Jaén, Murcia, Sevilla, Vigo. Célcsoportjaik a bevándorlók, fogyatékkal élők, veszélyeztetett gyermek- és fiatalok, kórházban fekvők, börtönbüntetésüket töltők, időskorúak és 13 éve a hajléktalanok is.

2007-ben 979.632,93 euróból gazdálkodtak, mely összeg 65%-a közpénzből, 35%-a adományokból adódott össze. (Az egyesületi tagdíj 15, 30 vagy 50 euró/hó, de ezen felül természetesen bármekkora összeget be lehet fizetni.) Költségvetésük nyilvános, a neten bárki számára megtekinthető. A közpénzeket pályázatok útján nyerik, automatikus állami támogatást nem kapnak.

Tagja a nemzetközi hajléktalanokkal foglalkozó szervezetnek, a FEANTSA-nak és számos nem kormányzati nemzeti szervezetnek, de persze együttműködnek a helyi önkormányzatokkal is.

Külön gondot fordítanak az alkalmazottak és főleg az önkéntesek szakmai képzésére, mivel köztük ritka a szociális szférából érkező szakképzett segítő (bár találkoztam ilyennel is). Programjaikról rendszeresen hírt adnak főként elektronikus úton, de az irodák hirdetőtáblájára is kifüggesztik az előadások, műhelyek listáját. Ezeken a részvétel nem kötelező, de elvárt. Három előadáson, illetve műhelyen vettem részt a következő témákban:

„Hajléktalanok és mentális betegségek”, Maria Luisa Vázquez Souza pszichiáter előadásában. Egy részletes, a mentális betegségek jellemzőit ismertető előadást követően műhellyé alakultunk, ahol kérdéseket tehattunk fel a témával kapcsolatosan, illetve gyakorlati

tanácsokat kaptunk a különféle mentális betegségekben szenvedő hajléktalanokkal való bánásmódról, a megfelelő attitűdről. A pszichiáter is kíváncsi volt a tapasztalatainkra, melynek során „sajnos” brillíroztam, lévén az egyetlen, akinek bőven volt mit mesélnie a dózsás 6 évvel a háta mögött.

A következő előadást a chilei Krisztus Hajléka Alapítvány vezetője, Benito Baranda tartotta „Milyen készségek szükségeltetnek a hajléktalanokkal való találkozáshoz” címmel. Benito Baranda pszichológus, Dél-Amerikában ismert közéleti szereplő. Spanyolországban 9 hónapos ösztöndíjjal tartózkodik, a doktori disszertációját írja. Előadása a szociális munka pszichológiáján kívül betekintést engedett számunkra a dél-amerikai hajléktalanok helyzetébe is, melyről eleddig igen keveset hallottam.

A harmadik előadást, amelyen részt vettem, szintén egy pszichológus, Javier Barbero tartotta, „Mit tehetünk, hogy elkerüljük a lelki sérüléseket” címmel. Olyan eseteket elemzett, melyekben a hajléktalannal kapcsolatba kerülő segítő érzelmileg érintetté válhat, fogódzókat adva a helyzet kezeléséhez, megoldásához. Ezt követően szituációs gyakorlatokat játszottunk, melyekben – nem csekély színészi tehetségről tanúbizonyságot adva – ő volt a hajléktalan és a közülünk általa kijelölt résztvevő a segítő. Én is sorra kerültem és bár megszegtem a soha ne kevered össze a munkát a magánélettel szentenciát, mégis dicséretben részesültem, mivel állítása szerint ő sem tudta volna jobban megoldani a helyzetet. Azt játszotta, hogy nagyon szomorú, mert holnap lesz a születésnapja és nincs kivel megünnepelnie azt. Addig provokált, míg meg nem ígértem neki, hogy másnap találkozom vele egy bárban és koccintok az egészségére. A dicséretet azért kaptam, mert egy konkrét, egyórás időtartamú találkozót beszéltem meg, hangsúlyozva, hogy a végén mindenféleképpen el kell mennem. Ezzel adtam is meg nem is, bizonyítva, hogy a mi munkánk nem szorítható merev keretek közé.

Kint tartózkodásom alatt került megrendezésre a Solidarios szokásos éves találkozója is, melyen – egy jelképes, 10 eurós részvételi díj megfizetésével – én is ott voltam. A három napos találkozón, El Escorialban 150 önkéntes gyűlt össze az ország minden tájáról. Elhelyezés luxusszállodában, teljes ellátással, színvonalas szakmai programokkal, csodálatos természeti környezetben. (A monostor és a település 1984 óta a világörökség része.) Itt négy szakmai műhelyen vettem részt, a következő témákban:

- „Meddig mehetek el? Kompetenciahatárok, érzelmi kötődések...”
- „A politika hatása a társadalomra.”
- „Az együttműködés és a kölcsönhatások kérdései.”
- „Szakmai praktikák és azok alkalmazása a gyakorlatban.”

Minden előadást beszélgetés és csoportosan megoldandó játékos feladat követett, amely hozzájárult a hallottak megértéséhez és csapatépítő tréningnek sem volt utolsó. Persze az esti bulik sem maradtak el. Egyszóval szuper volt!

Ennek az egyesületnek csatlakoztam Madridban az egyik utcás csapatához. Valamennyien önkéntesek, főleg fiatalok. Az egyetemi kampusz területén, egy rögbipálya melletti volt öltöző a bázisuk. Itt gyülekeznek hétfőtől péntekig minden este 7 körül. 4-8 fős csapatok indulnak a belvárosba, csapatonként felosztott területekre. Azért oda, mert a hajléktalanok többsége is ott tölti az éjszakát. A bázison minden csapat elkészíti a termoszeit, kávé, forró levest, bepakolnak néhány doboz kekszet, csokit. A cél nem az élelmezés, a kávé a beszélgetéshez kell. Nem a konkrét segítségnyújtás a fő motiváció, inkább az emberi kapcsolatok egyenlővé tétele és a figyelmeztetés a külvilág felé: ő hajléktalan és nem láthatatlan! Persze azért minden önkéntes zsebében ott lapul egy információs füzet, az összes Madridban fellelhető központ címével és adatával (szállások, ételmeiszter osztó helyek, egészségügyi ellátás, ruha, stb.). Az este során felkeresetteket általában már régóta ismerik, de minden körúton akad egy-egy új arc is. Éjjel 2-kor végeztünk, akkor megy az utolsó metró és az utcán élők is nyugovóra térnek, mert hajnalban szó szerint kitakarítják őket az éjszakára összetákolt kartonpapír hajlékaikból...

Egy körúton átlagosan 6-10 hajléktalant látogattunk meg. Közülük csak kettő volt nő. Az egyikük férfinak álcázta magát, a másik párjával együtt élt az utcán. A nők aránya azonban ennél is alacsonyabb. Kérdésemre, hogy hol vannak a hajléktalan nők, mindenhol csodálkozva néztek rám és ugyanazt a „választ” kaptam: egy nőnek nagyon veszélyes az utcán! Kétlem, hogy a fedélnélküliség Spanyolországban csak a férfi társadalmat sújtja, de tény, hogy ritkaságszámba megy, ha utcán alvó nőt látsz. A származás tekintetében az arány 70-30% a bevándorlók javára. Az anyaországot nézve a listavezető Marokkó, de találkoztam bolíviai, kolumbiai, portugál, bolgár, ukrán, román, szenegáli hajléktalanokkal is. A legfiatalabb 20, a legidősebb 65 éves volt. A jellemző életkor 35-45 év. Általában alacsony iskolázottságúak. Az általam megismertek közül a legmagasabb iskolai végzettségűnek érettségije volt. A spanyol illetékességűek utcára kerülésének okai a munkahely elvesztése, válás, eladósodás, alkoholizmus, drogfüggőség vagy ezek kombinációja. A bevándorlók többsége már az országba érkezés pillanata óta hajléktalan. Összehasonlítva a hazai tapasztalatokkal, a

különbség főként a droghasználók magas arányában és a nők kis létszámát tekintve szembetűnő.

A kérdés, hogy hol vannak a nők, nem hagyott nyugodni, gondoltam, talán egy hajléktalanszállón megtalálom őket, így újabb szervezkedésbe fogtam. Madrid legnagyobb átmeneti szállóját, a San Isidro-t szemeltem ki. E-mail-ben kerestem meg őket először, de választ nem kaptam. Személyesen is próbálkoztam, eredménytelenül. A kapun túlra sem jutottam, csupán annyit tudtam meg, hogy a Városháza engedélye nélkül ide be nem tehetem a lábam. Tettem néhány reménytelen kísérletet, de az a bizonyos 30 nap ebben az esetben megkerülhetetlennek bizonyult, ráadásul az engedély kiadását a meglátogatni kívánt intézmény előzetes befogadó nyilatkozatához is kötötték, amit nem sikerült beszereznem, mivel erre senkit sem tudtam rávenni. Nagyon úgy látszott, hogy kudarcot vallok, amikor a szerencse mellém szegődött. Szombat este a belvárosban sétálgattam, amikor egy ismerős hajléktalanba botlottam. Egy, csak a hétvégén dolgozó segítő csapatot várt, akikre én is kíváncsi lettem. Így találkoztam az „Acción en Red” civil egyesület önkénteseivel, akiket elkísértem útjukon. A beszélgetések során kiderült, hogy egyikük főállásban a San Isidro-ban dolgozik. A szállót társai sem ismerték, így némi kollektív győzködés után belement, hogy a következő szombatra megszervezzék egy csoportlátogatást. Így jutottam be. Ezúton is elnézést kérek azoktól a hajléktalanoktól, akik azon a szombaton hiába várták az Acción en Red önkéteseit!

Ez az átmeneti szálló, amelyet a Városháza működtet, a legnagyobb Madridban 266 (177 férfi, 89 női) férőhelyével. Kihasznáaltsága 100%-os. Ügyfélforgalmuk tavaly 1289 fő volt, ami az előző évekhez képest csökkenő tendenciát mutat. Ezt a tartózkodási idők meghosszabbodása magyarázza. Időkorlát nincs, bármeddig igénybe vehető. 2008-ban az ügyfelek 21,75%-a madridi, 35,39%-a más spanyol, 42,85%-a külföldi származású volt. Az ügyfeleket közvetlenül az utcáról veszik fel, akár iratok nélkül is és egészségügyi igazolásokat sem kérnek.

Az elhelyezés 3-8 ágyas szobákban történik. Az ágy fölött elhelyezett sorszám egyben azonosítóként is funkcionál. A szobákat a reggel 8 óras ébresztőt követően bezárják és csak a délutáni szieszta, illetve az esti takarodó idejére nyitják ki újra. Ha valaki éjszaka dolgozik (egy-két eset), engedélyt kap a szoba napközbeni használatára.

A szállás ingyenes és mindehhez még napi háromszori étkezés és számos szolgáltatás is jár. Így például orvosi kezelés, gyógyszerellátás, fodrászat, lábgyógyászat, mosatás, csomagmegőrző, ruhaosztás. Talán ennek is köszönhető, hogy a lakók többsége a szállón tölti szinte az egész napját. A beilleszkedést elősegítendő, vagy éppen az ügyfél elintézményesülését elkerülendő, számos programot dolgoztak ki. Ezek tavaly a következők voltak:

Női csoport

Hosszabb ideje a szállón lakó, olyan fiatal, súlyos mentális betegségben nem szenvedő nők számára, akiknek önbecsülési, beilleszkedési vagy egészségügyi problémáik vannak.

A foglalkozások témái: Ki vagyok én?, Milyen a viszonyom másokhoz?, A testem és én., Agresszió és bántalmazás.

Mozi, színház csoport

15 naponta mozi- vagy színházlátogatás, majd beszélgetés a látott darab kapcsán.

Strand csoport

Nyáron, heti egy strandolás.

Közös játékok, sportolás, külön figyelem a személyes higiénére.

Kapcsolat csoport

Az együttélési normák betartását nem teljesítő lakók számára, akiket erre a szociális munkás vagy a pszichológus kötelez.

Napi 1 óra, minimum 2 héten át.

A foglalkozások témái: Miért vannak itt?, Együttélési szabályok., Jogok és kötelezettségek., Konfliktuskezelés.

Befogadó csoport

Azoknak az új lakóknak a számára, akiket az első interjú után, a szociális munkás javaslatára ide irányítanak.

Ez egy kétórás tájékoztatót, körbevezetést jelent, melynek végén az ügyfél írásos anyagot is kap az igénybe vehető szolgáltatásokról és a házirendről.

Torna és memória műhely

Elsősorban mentálisan vagy fizikálisan rossz állapotban lévő lakóknak, de bárki számára nyitott.

Heti egyszer másfél órában relaxációs gyakorlatok, memóriát serkentő játékok.

Színház műhely

2007-ben indult, tavaly volt az első előadásuk, nagy helyi sikerrel.

Bárki jelentkezhettek.

Báb műhely

Saját készítésű bábokkal egy előadást élt meg. Nem tervezik folytatni.

Nyitott terem műhely

Célja a többi műhely munkájának segítése és a szálló dekorálása. Ünnepi dekorációkat és pl. játékokat készítettek a Torna és Memória Csoportnak.

Mondj egy mesét műhely

Írás, olvasás problémáival küzdőknek hirdették meg.

A kitalált történetet leírták és a csoportnak felolvasták.

Szórakoztató volt, de a jövőben a résztvevőknek inkább valamilyen manuális foglalkozást ajánlanak.

Batukada műhely

Ütőhangszeres gyakorlatok zenét kedvelőknek. A doboláshoz használt eszközöket maguk díszítették.

Jó hangulatú csoportmunkát eredményezett, folytatni kívánják.

Természet műhely

A kertészkedéshez kedvet érők számára cserepes növények gondozásába fogtak, de a feladat a résztvevők egy részének túl nehéznek bizonyult, ezért átváltottak parkok, arborétumok látogatására.

Csoportokra, műhelyekre, egyéb rendezvényekre 2008. első negyedévében 6383,85 eurót költöttek. 2009. első negyedévére 7205,77 eurót terveztek.

A foglalkozásokon kívül könyvtár, több TV-terem, számítógépes szoba internet hozzáféréssel, biliárd, ping-pong, csocsó is elősegíti a szabadidő értékes eltöltését.

Az épületek és a felszerelések jó állapotúak. Egy nagy telken lévő épületegyüttesről van szó, több parkosított belső udvarral. Elhelyezkedése központinak mondható, gyalog fél óra a belváros.

Az átmeneti szállón kívül helyet kapott itt egy egészségügyi részleg is, egy 6 ágyas női és egy 8 ágyas férfi kórteremmel. Egy orvos, két pszichológus és hat ápoló mellett 6 önkéntes apáca is dolgozik a részlegen. A 14 ágyon tavaly 102 beteg hajléktalan fordult meg. Itt zajlik az ambuláns betegellátás is hétköznapi, 8.15-10 óráig, ahol 2008-ban 3499 esetet jegyeztek fel. Ők felelnek a gyógyszerosztásért, napi átlag 531 adaggal. Itt rendelik el a diétás menüt is, ami az átmenetis ügyfélnek is jár.

Egy másik épületrészben két, egymásba nyíló nagyobb szobában 16 ágyat tartanak fenn az utcás mentősöknek, amit a téli krízisidőszakban további 12 ágygal bővítenek ki. Az itt elhelyezett hajléktalanok csak éjszakára maradhatnak benn.

Az intézményt a hét minden napján egy 10 fős takarítóbrigád két műszakban tartja tisztán. Rovarirtás 3 havonta van, de ez inkább megelőző intézkedés. A lakók személyes higiénéjére is odafigyelnek. A szálló területén történő ital-, vagy drogfogyasztás, illetve verekedés mellett, a heti minimum egyszeri fürdés elmulasztása az egyik olyan ok amiért jogviszony felfüggesztés jár.

Italt, drogot, fegyvert szinte lehetetlen az épületbe becsempészni, erről a beléptető rendszer gondoskodik. A portán mindig 2 biztonsági őr áll, a belépés csak a fémdetektoros kapun keresztül és a csomagok átvilágítása után lehetséges. Ha bejelez a rendszer, motoznak is. Valószínűleg a reptéri mintát vették át.

A szociális munkát 19 fős szakszemélyzet látja el, ők csak hétköznap délelőttös, illetve délutános műszakban dolgoznak. Munkájukat 33 fős kiegészítő szakszemélyzet támogatja. Ők a hét minden napján dolgoznak, 13-an délelőtt, 13-an délután és 7-en éjszaka. A munka menete három fázisból áll. Az elsőben sor kerül az első interjúra, az orvosi-, illetve a pszichológusi vizsgálatra. Ismertetik a házirendet és az igénybe vehető szolgáltatásokat. A második fázisban a pszichológussal együtt kialakítják a munkatervet és azt a team ülésen megvitatják. A harmadik fázis szól a munkaterv végrehajtásáról, annak koordinálásáról, ellenőrzéséről és ekkor valósul meg a személyes segítségnyújtás is. Ez azonban csak azon ügyfelek esetében van így, akik képesek a problémák felismerésére és motiválhatók a változásra. A súlyosan nehéz szociális, illetve egyéni problémákkal küzdőket megpróbálják mentálisan és fizikálisan úgymond feljavítani, hogy esélyt kapjanak a változásra. Ilyen ügyfélről beszélnek, ha azt tapasztalják, hogy hiányzik a problémafelismerő képessége, nincs igénye a változásra, súlyosan károsodott mentális és fizikai állapotban van, személyes és társadalmon belüli önállótlanúságot mutat, kapcsolati szinten elszigetelt, nem tud gondoskodni magáról. Számuk sajnos nem csekély, az ott élők kb. harmadára elmondható.

De visszatérve a nők kérdésére, a rejtélyt továbbra sem sikerült megfejtenem, hiszen itt is kétszer annyi férfi volt, mint nő. Az egyik ott dolgozó idősebb szoci szerint a jelenség megoldásának a kulcsa magában a nőben rejlik, mert szerinte egy nő

kevésbé tud beletörődni a helyzetébe és sokkal kitartóbban törekszik a problémák megoldására, mint férfitársai. Szépen hangzik, bár önmagában biztosan kevés egy lakhatási lehetőség megteremtéséhez.